

Convidats a la seva taula

Dll, 29/06/2020 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

A la missa, en el moment de la comunió, indica el missal que el qui presideix la celebració mostra el pa de l'eucaristia a l'assemblea i diu: "Mireu l'Anyell de Déu, mireu el qui lleva el pecat del món. Feliços els convidats a la seva taula". Però alguns capellans, sens dubte amb la intenció de ser més concrets, canvien aquesta última frase i diuen: "Feliços els convidats a aquesta taula". I, sense adonar-se'n, converteixen aquesta benaurança, que té un sentit universal, en una benaurança adreçada només als participants en aquella missa.

No és que aquest canvi sigui molt greu, i poca gent se'n deu adonar, però té gràcia fixar-s'hi una mica per entendre millor el sentit de l'Eucaristia.

Doncs fixem-nos-hi. En la frase que proposa el missal i que és la que la majoria de capellans diuen, la taula es refereix a la taula de l'Anyell de Déu, o sigui la taula de Jesús, en general, més enllà de la taula concreta de la qual participen els que són en aquella missa. Si mirem com es diu la frase en altres llengües, veurem que en castellà es diu "Dichosos los invitados a la cena del Señor", en francès "Hereux les invités au repas du Seigneur", en italià "Beati gli invitati a la mensa del Signore", en anglès "Happy are those who are called to his supper". Totes elles deixen clar que es tracta de la taula de Jesús en general, no en concret.

¿I en llatí, que és la llengua de la qual s'han traduït aquestes frases? Doncs en llatí diu: "Beati qui ad cenam Agni vocati sunt", que literalment vol dir: "Feliços els qui han estat cridats al sopar de l'Anyell". Les nostres traduccions no han traduït literalment el que diu el llatí, sinó que han optat per una expressió més immediatament comprensible.

¿I què vol dir, doncs, "el sopar de l'Anyell"? L'expressió té l'origen en el llibre de l'Apocalipsi 19,9: "Feliços els convidats al banquet de les noces de l'Anyell", i és la frase amb què s'inicia la darrera part del llibre, la que descriu la victòria definitiva de Déu sobre el mal, i el cel nou i la terra nova que ell ofereix al seu poble. El sopar de les noces de l'Anyell és, en definitiva, la vida plena que Déu té preparada com a culminació de la història humana, i a la qual tots els homes i dones de la terra són cridats, són convidats.

En definitiva, doncs, "els convidats a la seva taula", o "los invitados a la cena del Señor" és tota la humanitat. O, més ben dit, tota la humanitat que tingui dintre seu el desig de la vida plena que Déu ofereix, l'anhel del projecte d'amor de Déu. I llavors, cadascú pot pensar si hi pot haver algú, en tota la humanitat, que no tingui dintre seu alguna de mena d'anhel d'aquest projecte, ni que sigui només un bri. A mi em surt de pensar que no, que no hi ha ningú que no l'hi tingui.

I llavors vindria la pregunta: ¿i per què, quan anem a participar de la taula de l'Eucaristia, se'ns parla d'una altra taula, la taula del banquet definitiu del Señor al qual tota la humanitat és convidada? Doncs se'ns en parla perquè no oblidem

mai una cosa bàsica per a un cristià: que l'Eucaristia és fonamental per a la vida cristiana, però no és l'objectiu de la vida cristiana. L'Eucaristia és el sagrament d'alguna cosa que està molt més enllà del que aquest pa que mengem i aquest vi que bevem pot donar-nos: la plenitud de Jesús feta plenitud nostra, i feta plenitud per a tots els homes i dones de tots els temps i tots els llocs.